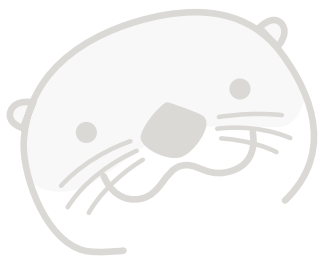

หยกคู่ไขคดีปริศนา

寻凶策

1

เหลียงฉาน 凉蝉

เทียน

เมิ่งเหวิน

เป่ล

Lilac

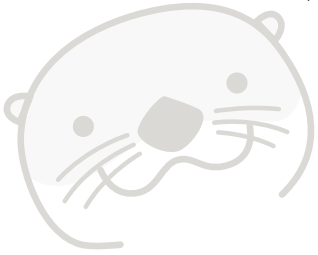
การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

f @Lilac.Novel

X @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สிริมิกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ [f amarinbooks](https://www.facebook.com/amarinbooks)

หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

เราอาจไม่ได้เห็นนิยายสืบสวนสอบสวนสไตล์จีนโบราณมากนัก ครั้งนี้
ไฉแลคจึงถือโอกาสพาทุกท่านมาร่วมไขปริศนาสุดลึกลับในคดีฆาตกรรม
สุตระทีกชวัญไปพร้อมกับชื่อหมาเฟิ่ง และฉือเย่ไป ใน *หยกคู่เขาคติปริศนา*

หลังจากได้รับมอบหมายให้ไปตามหาคน ยอดฝีมือด้านการไขคดีอย่าง
ชื่อหมาเฟิ่ง กับเจ้าสำนักข่าวกรองผู้มีความจำเป็นเลิศอย่างฉือเย่ก็ต้อง
พบเจอกับคดีฆาตกรรมประหลาด ไม่ว่าจะเป็นศพเคราะห์ที่ตายกลางสวนห่อ
หรือโคมไฟที่ทำจากหนังมนุษย์ ยิ่งสืบลึกลงไปก็ยิ่งพบเงาสะท้อนที่น้ำตื้นตระหนก
ทั้งเกี่ยวโยงมาถึงพวกเขา ทั้งคู่จึงต้องเริ่มสืบหาความจริงของเรื่องราวเหล่านี้

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับอันตรายหลากหลายรูปแบบ ต้องเสี่ยงชีวิต
มากมาย ทั้งคู่จะจับมือกันข้ามผ่านอุปสรรคไปได้หรือไม่ มาเอาใจช่วยพวกเขา
ไปพร้อมกันนะคะ

ด้วยรัก

Lilac

ทดลองอ่าน

คำเตือน นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Death (การตาย)
- Depression (ภาวะซึมเศร้า)
- Gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง)
- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
- Mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Hypnotize (การสะกดจิต)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)
- Rape (การข่มขืน)
- Torture (การทรมาน)
- Homicide (การฆาตกรรม)
- Child Abuse (การทารุณกรรมเด็ก)
- Blame Victim (การโทษให้เป็นความผิดของเหยื่อ)

โคมหน้าคน

บทนำ

เกาะซิงผิงเป็นสถานที่เล็กๆ อันแสนเรียบง่าย กระทั่งสุนัขที่นี้ก็แตกต่างจากที่อื่น ไม่เพียงแค่ว่าพวกมันจะไม่เห่า แต่ยังไม่ส่งเสียงดังเอะอะด้วย ยามนี้ที่มันได้กลิ่นเลือดสด ๆ ยังทำเพียงส่งเสียงครางหงิง ๆ สองสามทีเท่านั้น

ทว่าเจ้านายมันกลับตกใจเสียขวัญ จนทำช็อกและแท้งไม่ไผ่ในมือ ตกกลิ้งลงบนพื้น

“ตาย...มีคนตาย!” ชายชราตะลึงไปทีหนึ่ง มันจึงส่งเสียงร้องเอ็ง ๆ ประสานเสียงกับเจ้านาย... “มีคนตาย... เอ็ง ๆ... มีคนตาย... เอ็ง ๆ...”

แท้งไม่ไผ่กลิ้งตกลงมาจากหลังของศพ ก่อนจะจมในกองเลือด

ชายชรายืนตัวสั่นนั่งงออยู่หน้าประตูทางเข้าสวนท้อ บุรุษร่างสูงใหญ่สวมชุดเสื้อแพรผู้หนึ่งล้มคว่ำอยู่ตรงประตู เลือดไหลนองออกมาจากใต้ร่างของเขาเป็นทางหลายสาย กลีบดอกท้อที่โปรยปรายลงมาถูกอาบย้อมจนกลายเป็นสีแดงฉาน บนหลังบุรุษผู้นั้นมีมิดบ่อกอยู่ถึงสองสามเล่ม มีดินนั้นเลียบคมลงไปจนมิด เหลือให้เห็นแต่ด้ามมีดเท่านั้น อีกทั้งยังดูเหมือนว่าจะไม่มีลมหายใจแล้ว

เกาะซิงผิงเล็ก ๆ แห่งนี้ถูกเสียงเอะอะโวยวายไม่กี่ทีนี้ปลุกให้ผู้คนที่ตื่นขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ทุกครัวเรือนต่างพากันจุดตะเกียงสว่างไสว

ชายชราอยากวิ่งหนี แต่เจ้าสุนัขกลับหาเห่าไล่หัว มันเข้าไปใกล้ร่างบุรุษที่ไม่รู้ตัวว่าเป็นหรือตายผู้นั้น ก่อนจะอ้าปากเผยให้เห็นฟันขาวที่เรียงเป็นแถว เจ้าสุนัขเตรียมจะลากร่างชายคนนั้นไปทางเจ้านายของมัน

“อย่าๆ อย่าๆ!” ชายชราทรุดฮวบลงกับพื้น เขายกเท้าถีบสุนัข “เฮ้ย เจ้าบ้านี่ อย่าๆ ไม่เอาๆ!”

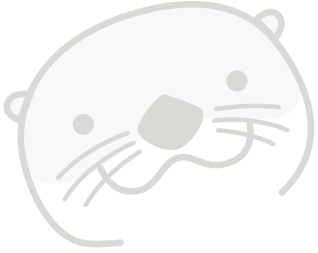
สุดท้ายสุนัขจึงยอมปล่อย ศีรษะของคนผู้นั้นกระแทกลงกับพื้น ดวงตาขาวโพลนมองไปทางตาแมวเคาะยามพอดี

ชายชราตกตะลึง เขารู้จักศพนี้

แต่เพราะมีเลือดเปื้อนเต็มหน้า ยามอยู่ภายใต้แสงสว่างจากโคมไฟ จึงดูน่าสยดสยองกว่าปกติ

...ว่าแต่ สวนท้อแห่งนี้เคยจุดโคมตั้งแต่เมื่อไรกัน ชายชรางุนงง เขา แหงนหน้าขึ้นพลางมองไปยังแหล่งที่มาของแสงสว่าง

มันคือใบหน้านุษย์ที่เปล่งแสงได้ห้อยอยู่บนกิ่งท้อยามราตรี กำลังส่งยิ้มอิมครีมิ์ให้เขา

หนังสือ

แดดอ่อน ๆ ยามเช้าตรู่สดส่องลงมา ทุ่งนารอบ ๆ บริเวณลี้วนกว้างใหญ่จนสุดลูกหูลูกตา

ประตูเมืองเฝิงหยางหนักอึ้งส่งเสียงดังด้วยความผิด ก่อนที่จะถูกผลักให้เปิดออกอย่างช้า ๆ

แม่น้ำอวี๋หลานไหลผ่านระหว่างสุดปลายแผ่นดินของทิศบูรพากับทิศประจิมทั้งสองฝั่ง แม่น้ำสายนี้มีท่าเรือประมงและท่าเรือพาณิชย์อยู่มากมาย ส่วนเมืองเฝิงหยางนั้นเป็นท่าเรือสุดท้ายบนแม่น้ำใหญ่สายนี้

เมืองเฝิงหยางตั้งอยู่บริเวณปากแม่น้ำอวี๋หลาน มีภูมิประเทศเป็นที่ราบแต่หากเทียบความรุ่งเรืองระหว่างการประมงกับการค้านั้น การประมงกลับยังรุ่งเรืองเฟื่องฟูไม่มากพอ เนื่องจากสภาพภูมิอากาศที่เหมาะสม ตลอดทั้งสี่ฤดูกาล แม่น้ำไม่เคยถูกแช่แข็ง ส่งผลให้พ่อค้าวาณิชในเมืองเดินทางนำสินค้ามาแลกเปลี่ยนกันได้สะดวกยิ่งนัก ด้วยเหตุนี้สถานที่แห่งนี้จึงเจริญรุ่งเรืองและคึกคักเป็นอย่างมาก

ไปทรูหยวน กวีผู้เลื่องชื่อในสมัยก่อน เคยแต่งบทกวีสรรเสริญความงามเอาไว้ว่า 'वलันต์หลานซางเลิศล้ำกว่าที่ใดในแผ่นดิน'

แต่กวีบทนั้นก็กลับกลายเป็นฝันร้ายของผู้ศึกษาตำราจำนวนนับไม่ถ้วน เพราะมันถูกใช้เป็นหัวข้อในการสอบคัดเลือกขุนนางมาอย่างยาวนาน ทว่าเมื่อวันเวลาผ่านไปอีกพักใหญ่ กลับมีนักปราชญ์แต่งบทกวีชื่นชมความงามเมืองเฝิงหยางแห่งนี้น้อยเสียยิ่งกว่าคำติเตียนเสียอีก

ตระกูลซือหม่าแห่งกรมอาญาเองก็อาศัยอยู่ในเมืองเฝิงหยางแห่งนี้

เช่นกัน

ในช่วงเวลาไม่กี่วันมานี้ ตระกูลซือหมากำลังเตรียมจัดงานมงคล จึงมีผู้คนในยุทธภพเดินทางมาร่วมอวยพรกันอย่างคับคั่ง ทันทึที่เปิดประตูเมือง ผู้คนก็แห่แหนกันเข้ามาอย่างมิดฟ้ามิดดิน

ทหารเฝ้าประตูเมืองอาจจดจำได้เพียงประมุขบู๊ลิ้ม เจ้าอาวาสวัดเส้าหลิน นักพรตแห่งสำนักบู๊ตึ้ง หูหมิงเหมยผู้งดามอันดับหนึ่งในยุทธภพ สุดยอดนักประพันธ์อันดับหนึ่งในใต้หล้าหลิวเหวินตัว หรือนักดาบอันดับหนึ่งในพายัพผู้มีชื่อเสียงเลื่องลืออย่างหูต้าเฟิง ด้วยเหตุนี้ หากพบเห็นผู้ใดพกอาวุธ หรือมีหน้าตาโดดเด่นเข้ามาหาหน่อย แม้ในใจทหารพวกนั้นจะหวาดกลัว แต่ก็ต้องทำใจดีสู้เสือเดินเข้าไปขอตรวจหนังสือผ่านทาง

เมื่อดวงอาทิตย์เคลื่อนตัวเข้าใกล้กลางคืนฟ้า ก็มีทหารมองเห็นกองทัพเคลื่อนขบวนมาตามถนนหลวงอย่างช้าๆ โดยผู้นำขบวนเป็นบุรุษผู้หล่อเหลามีสง่าราศี อีกทั้งยังมีบุคลิกโดดเด่นไม่ธรรมดา บุรุษผู้นั้นสวมชุดขาว ขับเน้นบุคลิกให้ดูสุภาพอ่อนโยน แม้แต่ผู้ติดตามหลายคนด้านหลังก็ล้วนมีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาโดดเด่น

ทหารที่ยืนอยู่ด้านหน้าสุดรีบสะกดแขนคนข้างๆ “ดูสิ คนของอิงเปี้ยเข้ามาแล้ว คนที่อยู่หน้าสุดนั่นคือฉือเย่ไป ‘จ้าวไห่ไท่’¹ ไม่ใช่รึ”

ทุกคนต่างรีบทำตัวให้กระปรี้กระเปร่าทันที พวกเขาพากันยึดดอกตัวตรงแหวน พลังจับตาดูกองทัพที่กำลังเคลื่อนพลเข้ามาใกล้อย่างพร้อมเพรียงกัน

ม้าขาวพวกนั้นช่างองอาจสง่างามยิ่งนัก แม้แต่ผู้คนที่อยู่รอบๆ ประตูเมืองก็ยังคงต้องหยุดและหันไปมอง

บริเวณโดยรอบเมืองเผิงหยางมีสามอำเภอหกเมือง สิบแปดตำบลกระจายอยู่ในรูปแบบกระดานหมากรุก นอกจากนี้ยังมีสามถึงสี่เมืองที่อยู่ติดชายฝั่งทะเล และในบรรดาเมืองเหล่านั้น เมืองที่มีทัศนียภาพงดงามที่สุด อีกทั้งยังมีชื่อเสียงโด่งดังมากที่สุด ก็คือเมืองอวิ้นหยาง

เมืองอวิ้นหยางนั้นมีคนงามมากมาย ทั้งยังมีคำพูดที่กล่าวต่อๆ กันมา

¹ ฉายาของฉือเย่ไป แปลว่า ส่องสมุทรใส

ว่า ‘อวิ้นหยางงามล้ำเหนือตำหนักบุรพา’ ซึ่งกล่าวถึง ยามที่จักรพรรดิราชวงศ์ กอนเสด็จประพาสเมืองฝิงหยางได้พบกับสตรีผู้เลอโฉมผู้หนึ่ง

อิงเปี้ยเซ่อ สำนักข่าวกรองที่มีชื่อเสียงที่สุดในยุทศภพก็ตั้งอยู่ในเมือง อวิ้นหยางแห่งนี้เช่นกัน และฉือเย่ไป ‘จ้าวไห่โหว่’ นั้นก็เพิ่งจะเข้ามารับตำแหน่ง เป็นเจ้าสำนักคนใหม่ของอิงเปี้ยเซ่อ

ฉือเย่ไปผู้นี้มีไหวพริบไหวพริบที่ดูเจ้าชู้มาแต่กำเนิด ทั้งคิ้วเรียว ดวงตาริ รวมไปถึงจมูกโด่งคมที่รับกับริมฝีปากบาง แต่เขากลับมีสีหน้าที่เย็นชามากยิ่ง จนไม่ชวนให้คนมองรู้สึกรู้สึกว่าเขาเป็นคนเจ้าชู้เลยแม้แต่น้อย บนเรือนผมที่รวบ สูงชันนั้นประดับไว้ด้วยปิ่นศิลาคราม ปิ่นนี้ยามอยู่ภายใต้แสงแดดจะดูโดดเด่น สะดุดตาดึง จึงเป็นจุดที่สว่างไสวอันหาได้ยากเพียงจุดเดียวบนใบหน้างดงาม หมดจด และเส้นผมดำลึบของเขา

ฉือเย่ไปมักจะเดินทางเข้าออกเมืองฝิงหยางอยู่บ่อยครั้ง เขาเพียงแค่ว่า แสดงป้ายแขวนเอวของตน ก็ผ่านเข้าประตูเมืองไปได้อย่างราบรื่น

เมื่อหันกลับไปเห็นสีหน้าของพวกทหาร มุหรงไห่งครักษ์ข้างกาย ฉือเย่ไปก็หัวเราะขบขันออกมาเบาๆ อย่างกลั่นไม่อยู่ “ท่านเจ้าสำนัก พวกนั้น ยังม่งท่านอยู่เลย”

“เลิกม่งได้แล้ว รีบไปกันเถอะ” ฉือเย่ไปกระซิบว่า “หัวหน้าหลิว เจอข้าที่ไรเป็นต้องถามชะตาแปดอักษรของข้า เพื่อจะเอาไปตรวจว่าดวงข้า สมพงศ์กับน้องสาวเขาหรือไม่ทุกที ช่างน่ารำคาญเสียจริง”

ผู้คนที่เหลือพากันกลั่นยิ้ม ก่อนจะตามหลังเขาไปช้าๆ ปากของ มุหรงไห่งนั้นมักจะอยู่ว่างไต่ยากมากจริงๆ ดังนั้นเขาจึงถือสายบังเหียนพลาจ เข้าไปอยู่ข้างกายฉือเย่ไป ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความอยากจู้จุกจุกเห็น

“ญาติผู้พี่ของชื่อหมาเฟิงผู้นั้นมีนามว่าอะไรนะ” เขาถาม “เรามาตี๋มสุร่า กันตั้งไกล แต่กลับไม่ได้เห็นหน้านาง ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก ได้ข่าวว่านาง เป็นสาวงามอันดับหนึ่งแห่งเมืองฝิงหยางนี้ จะงามเพียงใดกันนะ”

“ต่อให้ได้เห็นก็ไม่ใช่ของเจ้า สามีของชื่อหมาชวงถงเป็นถึงขุนนาง ที่ได้รับการแต่งตั้งจากราชสำนัก ลูกค้าจากยุทธภพอย่างพวกเราอย่ามัวไม่อยู่ในสายตาของสาวงามหรอก” คนที่อยู่ข้างหลังพูดก๊วหัวเราะ

“จะว่าไปแล้ว ต่อให้กล่าวกันว่าเป็นสาวงาม แต่ผู้ใดเคยเห็นตัวจริงบ้างเล่า บางทีรูปโฉมอาจจะเหมือนสตรีอัปลักษณ์โหมวม² ก็เป็นไปได้ เป็นเพราะบารมีของตระกูลชื่อหมาจึงยกย่องให้เป็นหญิงงามลุ่มเมืองไปเสีย” มูหรงให้ถามฉือเย่ไป “ท่านเจ้าสำนัก ท่านเคยเห็นนางหรือไม่”

ฉือเย่ไปเอ่ยตอบ “เคยเห็น”

มูหรงให้จึงถามต่อว่า “เป็นเช่นไร”

ในใจฉือเย่ไปรู้สึกว่าคุณถามของเขาช่างน่าเบื่ออย่างยิ่ง หลังจากเทศนาพวกเขาไปไม่กี่คำ ก็พูดเนิบๆ ว่า “ดูคล้ายชื่อหมาเพียงหลายส่วน”

ทุกคนต่างนั่งอึ้งกันไปครู่หนึ่ง จากนั้นพวกเขาก็พากันก้มหน้าหัวเราะขบขัน

ฉือเย่ไป “...หัวเราะอะไรกัน”

“ถ้าหากคล้ายกับคุณชายชื่อหมา อย่างนั้นก็น่าจะดูดีนะ” มูหรงให้พูดด้วยสีหน้าจริงจัง “เจ้าสำนักไม่จำเป็นต้องกล่าวให้มากความ พวกข้าเข้าใจ”

ฉือเย่ไป “...เข้าใจอะไร”

มูหรงให้เอ่ยตอบ “เข้าใจทั้งสิ้น เข้าใจทุกอย่าง ไปกันเถอะ”

หลังจากพูดจบเขาก็สะบัดแล้วพาดลงบนนั้นท้ายม้าที่ฉือเย่ไปขี่อยู่

เวลานี้ในลานขึ้นช่วงทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเฟิงหยาง ซากาหนึ่งเฟิงจะขงเสร็จหมดๆ

“ได้ข่าวว่าคนของอิงเปี่ยเซอเข้าเมืองมาแล้ว” ซาโลรินออกจากพวยกมาก่อนจะไหลลงในถ้วยชา สตรีที่รินชาผู้นี้มีรูปโฉมงดงามกิริยาอ่อนช้อยมือคู่ไหนขาวนวลเรียวยาว นางหันไปสนทนากับบุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา

² ในสมัยองค์จักรพรรดิหวงตี้หรือจักรพรรดิเหลียง มีสตรีผู้หนึ่งนามว่าโหมวมผู้เป็นสนมอันดับสี่ของจักรพรรดิหวงตี้ เล่าลือกันว่าโหมวมผู้มีหน้าตาอัปลักษณ์ แต่เป็นสตรีที่ประพฤติตัวดี มีคุณธรรมสูงส่ง สติปัญญาหลักแหลม และถือเป็นแบบอย่างของสตรีที่ดี โดยจะให้การอบรมสั่งสอนด้านจริยธรรมและการประพฤติปฏิบัติตนแก่สตรีทั้งหลาย อีกทั้งยังเป็นผู้คิดค้นการเลี้ยงไหมและการทอผ้าไหมแทนเครื่องนุ่งห่มที่ทำมาจากพืชต่างๆ อีกด้วย

ผู้หนึ่งซึ่งกำลังนั่งเอกเขนกอยู่บนตั่ง “คุณชายซื้อหมาไม่กลับไปดูที่จวนหรือเจ้าคะ”

ซื้อหมาเพิ่งยื่นหน้าเข้าไปดมกลิ่นชาถ้วยนั้น จากนั้นก็อดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากชมว่า “ชาติ ราคาแพงยิ่ง ชวงหัวเอ๋ย เจ้าต้องเก็บเงินไว้เถิดตัวไม่ใช่หรือแล้วเจ้าไปเอาเงินที่ไหนมาซื้อ”

“ก็เงินที่ท่านให้ข้าเมื่อคราวที่แล้วอย่างไรเล่า” ชวงหัววางกาน้ำชาลงบนโต๊ะอย่างแรง นางกล่าวเยาะเย้ยออกมาว่า “ท่านนำเงินไปให้หื้อเยไปสองตำลึง ผลปรากฏว่าเขาไม่รับ จึงมอบให้ข้าแทน”

ในที่สุดซื้อหมาเพิ่งก็จำได้ เขารวบพัดเก็บในกำมือ ใบหน้าผายแววประหลาดใจเกินจริง “ถูกต้อง”

ชวงหัวกล่าวต่อ “ต่อหน้าข้ายังต้องแสร้งเล่นละครอะไรอีก ไป ๆ กลับบ้านไปเถอะเจ้าคะ”

“จวนข้าไม่สบายเหมือนอยู่ที่นี้กับเจ้า รีบติดบทเพลงเมื่อคราวก่อนให้ข้าฟังเร็วเข้า” ซื้อหมาเพิ่งดุ่มซาอย่างอึมเหมใจ เขาโบกพัดพลางกล่าวว่า “ชวงหัว เจ้าเผาเครื่องหอมใดหรือ กลิ่นช่างดีดังดูผู้คนยิ่งนัก”

“กลิ่นเหิงซุน³ เจ้าคะ ไม่ใช่เพียงราคาแพง แต่ยังซื้อยากอีกด้วย” ชวงหัวทอดถอนใจ “ท่านอยากฟังเพลงใดเจ้าคะ”

เมื่อดุ่มน้ำชาและฟังบทเพลงใหม่จบแล้วชวงหัวก็ดูเวลา ก่อนจะพบว่ากำลังจะล่วงเลยวันนี้ไป จึงเอ่ยปากขับไล่ซื้อหมาเพิ่งอีกครั้ง

แต่ซื้อหมาเพิ่งกลับนั่งเฉยไม่ยอมขยับ เขาถูข้อมือ พลางหยิบฟูกันบนโต๊ะไม้ตัวเตี้ยขึ้นมา ก่อนจะบอกว่าจะวาดภาพเหมือนให้ชวงหัว

ชวงหัวดึงเขาขึ้นจากตั่งนุ่ม แต่ขายาว ๆ ของซื้อหมาเพิ่งกลับตัววดเกี่ยวขาตั่งเอาไว้แน่น ไม่ว่าจะชวงหัวจะพยายามฉุดดึงเท่าไร เขาก็ไม่ขยับ

“ลานขึ้นชวงไล่แขก” ซื้อหมาเพิ่งร้องโวยวาย “ถ้าแพร่งพรายออกไปซื้อเสียงพวกเจ้าต้องเสียหายแน่”

³ กลิ่นหอมในตำนาน ทำมาจากต้นเหิงซุน มีใบคล้ายดอกบัวและดอกกุยฮวา (ดอกหอมหมื่นลี้)

“ไปเสียเถิดคุณชายชื่อหมา หากท่านยังไม่ไป คุณชายชื่อของท่านได้มาที่นี่แน่” ชื่อหมาเพิ่งยังคงไม่ยอมปล่อยขา ชาวหัวเองก็ไม่ยอมปล่อยมือเช่นกัน “เขาตะเประตุที่นี้ฟังไปตั้งกี่บ้านแล้ว ท่านลองนับดูสิ...”

ก่อนที่นางจะพูดจบ ประตูก็ถูกกระแทกจนเกิดเสียงดังลั่น มันทูคนถือเปิดจากด้านนอกดังที่คาดไว้ไม่มีผิด

ชาวหัวพ่นลมหายใจเย็นเยียบออกมา มือทั้งสองข้างของนางก็คลายออก ส่งผลให้ชื่อหมาเพิ่งกลิ้งตกลงไปบนพื้นทันที

เวลานี้ดวงตะวันคล้อยต่ำลงไปทางทิศตะวันตกแล้ว ม่านราตรีค่อยๆ โรยตัวปกคลุมผืนฟ้า

ฉือเย่ไปยืนอยู่หน้าประตู ใบหน้าของเขาเย็นชามาก

ผู้ที่อยู่ในห้องทั้งคู่เห็นบุรุษที่อยู่ข้างนอกผู้นั้นแล้ว บุรุษที่อยู่ด้านนอกผู้นั้นก็มองคนในห้องทั้งสองอยู่เช่นกัน

ชื่อหมาเพิ่งลุกขึ้นจากพื้น พลังก้มตัวลงปิดฝุนบนหัวเขา จากนั้นเขาก็เดินออกไปสองสามก้าวด้วยรอยยิ้ม “เสียไป...”

ยังพูดไม่จบ ฉือเย่ไปก็ตัวตลึงตามมองเขาอย่างเย็นชา เขาจึงได้แต่เงิบเสียงลงทันที

“กลับกันเถอะ” ฉือเย่ไปกระซิบเสียงเบา “บิดาเจ้ากำลังตามหาเจ้าอยู่”

เนื่องจากตระกูลชื่อหมาแห่งกรมอาญาและอิงเปี้ยเซ่อแห่งสกุลฉือหมักไปมาหาสู่กันด้วยเหตุผลต่างๆ เป็นประจำ นอกจากนี้พวกเขายังมีความสัมพันธ์อันซับซ้อนแทบจะทุกรูปแบบ เพราะผู้คนในยุทธภพต่างรู้ว่าคุณชายของสองตระกูลนี้เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ความสัมพันธ์ของทั้งคู่จึงแน่นแฟ้นดังพี่น้อง

ลานชั้นซวง หอเซียงจู่ หอหงเหียน ฟางเพยจี ผู้ทรงเขี่ยนแห่งเมืองฝิงหยาง แม่นางในหอคณิกาเหล่านี้ต่างก็รู้จักกันเป็นอย่างดี

เพียงแต่สิ่งที่พวกนางรับรู้มันแตกต่างจากที่ชาวยุทธ์รู้จักกัน

“คุณชายชื่อหมาถูกจับกลับไปอีกแล้ววี” แม่นางในหอเซียงจู่สะบัดผ้าเช็ดหน้า

“ต้องกลับไปคุกเข่าบนกระดานตะปู⁴อีกเป็นแน่” สตรีในฟางเปียจี้พากันหัวเราะคิกคัก

“คุณชายฉื่อ คุณชายฉื่อ ไม่เจอกันเพียงสองเดือน เหตุใดท่านเป็นบ้าไปอีกแล้ว” แม่นางของฝูหรงเยวี่ยนโยนดอกไม้หอมไปให้ฉื่อเย่ไปที่อยู่บนหลังม้า “คุณชายฉื่อหม่าน่าสนใจเช่นข้าที่ไหนกัน”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะ ชื่อหม่าเฟิงใช้ขากระทุ้งห้องม้าไปสองสามที พลางกล่าวว่า “เสียวไป เร็วหน่อย”

ฉื่อเย่ไปพูดกลับหัวเราะ “ทำไม กลัวชายหน้ารี”

“ข้าไม่ขายหน้าหรอก” ชื่อหม่าเฟิงพูดอย่างขบขัน “ข้าไม่อยากจะคนตั้งมากมายมองเจ้า”

ฉื่อเย่ไป “...”

ชื่อหม่าเฟิงยังคงกล่าวต่อ “เจ้าหน้าที่ตาดีถึงเพียงนี้ ถ้าทุกคนต่างหมายปองเจ้าขึ้นมา ข้าจะทำเช่นไร ในเมื่อมีเจ้าแค่เพียงคนเดียว เจ้าเป็นของข้า...”

“กลับบ้าน!” พวงแก้มของฉื่อเย่ไปขึ้นสีแดงระเรื่อ เขาพูดเสียงซุนไปสิ

ชื่อหม่าเฟิงพยักหน้ายิ้มๆ “ได้ๆ เรากลับบ้านกัน”

ทั้งสองเดินเลี้ยวออกจากตรอกหอนางโลม เมื่อสายลมยามค่ำพัดผ่านมา อารมณ์ของฉื่อเย่ไปก็ค่อยๆ สงบลง จากนั้นจึงหันไปพูดจริงจังกับชื่อหม่าเฟิง

“ข้าได้พบกับท่านพ่อเจ้าแล้ว” เขากล่าว “เขาบอกว่ามีฐานะบางอย่างบนเกาะซิงผิงที่อยากให้เจ้ากับข้าไปจัดการ”

“ก็ไปสิ ตอนนั้นเกาะซิงผิงสวยมาก มีดอกท้ออยู่ทั่วทุกแห่งหน ปลา ก็กำลังอ้วนพี” ชื่อหม่าเฟิงกล่าวต่อ “ข้ายังได้ศึกษาเพลงจากชวงหัวมาหนึ่งบทด้วยนะ ตอนอยู่ที่ใต้ต้นท้อ ข้าจะร้องให้เจ้าฟัง...”

⁴ คุกเข่าบนกระดานตะปู หรือคุกเข่าบนกระดานซึกผ้า เป็นสำนวน หมายถึงหากภรรยาโกรธสามีจะลงโทษโดยการให้มาคุกเข่าบนกระดานตะปูหรือกระดานซึกผ้าเพื่อให้เจ็บปวด บางครั้งอาจสื่อถึงสามีที่กลัวภรรยาด้วย

เมื่อเขาเห็นสายตาของฉือเย่ไปก็หุบปากลงทันที

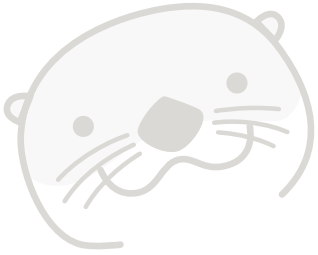
“บิดาเจ้าให้เราไปตามหาสหายเก่าผู้หนึ่งบนเกาะซิงผิง” ฉือเย่ไปมองถนนเบื้องหน้า “เกิดคดีฆาตกรรมบนเกาะซิงผิง บิดาเจ้ากลัวว่าคดีประหลาดนี้จะเกี่ยวพันกับสหายเก่าท่านนั้นของเขา”

“หือ?” ในที่สุดชื่อหมาเฟิงก็หุบยิ้มแล้วเอ่ยถาม “แปลกมากหรือ”

“เจ้าเคยได้ยินเรื่องโคมหน้าคนบ้างหรือไม่” ฉือเย่ไปเอ่ยถาม

ชื่อหมาเฟิงตอบ “มันเป็นสิ่งใด วาดใบหน้ามนุษย์ลงไปบนโคมไฟงั้นรี”

“ไม่ใช่” ฉือเย่ไปกล่าวอธิบาย “คือโคมไฟที่ทำจากผิวหนังมนุษย์ต่างหากล่ะ”

ทดลองอ่าน

สอง

จวนตระกูลซือหม่าได้รับการตกแหว่อย่างงดงาม เต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งความรื่นเริง มีโคมแดงอ้วนกลมแขวนประดับเรียงรายเป็นทางยาวเหยียด เช่นเดียวกับปริมาณอาหาร “หลิวสุยสี”¹ ที่เลียวกววนโคงไปมาเป็นทาง

ฉือเย่ไปกับซือหม่าเฟิงเดินเข้าบ้านกันมาอย่างเอื่อยเฉื่อย งานเลี้ยงยังคงไม่เลิกรา ทั้งสองพลันเห็นอาซือ อองครักษ์ข้างกายซือหม่าเฟิงกำลังจวนอยู่กับงานเลี้ยงแต่ไกล

อาซือทักทายพวกเขาทั้งสอง จากนั้นก็หันไปจับจ้องซือหม่าเฟิงด้วยสีหน้าแปลกประหลาด

ซือหม่าเฟิง “ทำไมรี”

อาซือเอ่ยตอบ “นายท่านโมโหแล้วขอรับ เพราะหานายน้อยไม่เจอ”

ซือหม่าเฟิงหัวเราะขบขัน ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงเรื่องสำคัญบางอย่างขึ้นมาได้... เพราะเขารู้สึกว่าที่จวนนั้นมีเสียงเอะอะเกินไป จึงแอบออกไปฟังเพลงที่ลานชั้นชวง นอกจากอาซือแล้วก็ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ เช่นนั้นแล้วฉือเย่ไปไปเจอเขาที่นั่นได้อย่างไร

เขาพลันกระซอกอาซือด้วยมือข้างเดียว “ให้ตายสิ เจ้าออกพ่อข้าไปแล้วรีว่าข้าไปที่ใด”

¹ หลิวสุยสี (流水席) เป็นงานกินโต๊ะที่อาหารทุกจานจะต้องมีน้ำซุ๊ป และเสิร์ฟอาหารแบบต่อเนื่องไม่ขาดสายตั้งธารน้ำไหล

“ไซ้ขอรับ” อาชื่อใจเย็นและเคร่งครัดยิ่ง “นายท่านถามข้าว่านายน้อยไปไหน ข้าจึงบอกว่านายน้อยไปเที่ยวเล่นกับแม่นางซวงหั่ว นายท่านถามว่าเล่นอะไร ข้าจึงตอบว่าก็ได้เล่นสิ่งใด เพียงติดพิณ ประลองชา² ต่อกลอน วาดคิ้ว³ ปักดอกไม้⁴ ลูบคลำมือสตรีเท่านั้นขอรับ”

ชื่อหมาเฟิงรู้สึกได้ถึงเส้นเลือดที่เต้นตุบ ๆ “เจ้าพูดเช่นนั้นจริงหรือ ไครวาดคิ้ว ปักดอกไม้ ลูบคลำมือสตรีกัน”

อาชื่อริบหันไปมองฉือเย่ไป “คุณชายฉือก็อยู่ที่นั่นด้วย ข้าจึงพูดเช่นนั้น มิได้พูดผิดเลยขอรับ นายน้อยต้องเชื่อข้านะ...”

ฝ่ายฉือเย่ไปนั้นครั้นจะฟังคนทั้งสองเล่นละคร จึงเดินเข้าจวนไปด้วย ใบหน้าเรียบเฉย ก่อนจะตรงไปหาบิดาของชื่อหมาเฟิงทันที

บิดาชื่อหมาเฟิงผู้ที่มีนามว่าชื่อหมาเหลียงเหริน เป็นอดีตผู้นำตระกูลชื่อหมา

ย้อนกลับไปหลายร้อยปีก่อน เดิมทีคนในตระกูลชื่อหมาไม่ได้อาศัยอยู่ในเมืองเฟิงหยาง แต่อยู่ในเมืองหลวงมาหลายชั่วอายุคน สมัยที่ปู่ของปู่ของปู่ของชื่อหมาเหลียงเหรินกำลังร่วมก่อตั้งราชวงศ์นั้น เขาได้ร่างกฎหมายอาญาเก้าพันเก้าร้อยแปดสิบเอ็ดข้อขึ้น อีกทั้งยังคงใช้กันมาจนถึงทุกวันนี้ นับจากนั้นฮ่องเต้หลายพระองค์ก็ยังคงให้อำนาจตระกูลชื่อหมาในราชสำนักเรื่อยมา จนกระทั่งในที่สุดฮ่องเต้องค์น้อยที่ประทับอยู่บนบัลลังก์มังกรทรงเกิดความหวาดหวั่น ตระกูลชื่อหมาผู้ทัน จึงรีบถอนตัวจากราชสำนักทันที ขุนนางชั้นสามเจ็ดคนในราชสำนักขอลาออกพร้อมกับชื่อหมาคง ฮ่องเต้เองก็ได้สร้างความลำบากใจให้พวกเขาอีก ตระกูลชื่อหมาจึงออกจากเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว แล้วอพยพมาตั้งรกรากที่เมืองเฟิงหยาง

ชื่อหมาคงเป็นปู่ของชื่อหมาเฟิง

² การประลองชาเป็นศิลปะการชงชาอย่างหนึ่งโดยแข่งขันกันด้วยลักษณะของใบชา สีและรสชาติของน้ำชา เป็นการละเล่นที่แพร่หลายในหมู่ปัญญาชนยุคโบราณ

³ ในสมัยโบราณสามิเขียนคิ้วให้ภรรยา เปรียบเปรยว่าทั้งคู่รักใคร่กลมเกลียวกัน

⁴ การจัดแจกันดอกไม้เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง

เมื่อท่านผู้เฒ่าถอนตัวจากราชสำนัก ก็หันมาทุ่มเทร่างกายแรงใจให้กับคดีประหลาด เขาความม้าน้ำตาลตัวเล็กเดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ไปทั่วทุกสารทิศ ซึ่งเช่นนี้ก็ทำให้ชื่อหมาเฟิงฟิงพอใจยิ่ง ชื่อหมาเฟิงติดตามท่านปู่ ออกท่องเที่ยว เขามักจะไปนั่งยองๆ ดูชื่อหมาคงและชื่อหมาเหลียงเหรินผ้าศพ ตั้งแต่อายุสี่ห้าขวบ นอกจากไม่กลัว มิหนำซ้ำยังรู้สึกตื่นเต้นสนใจอย่างมาก และเป็นเพราะเขายังตัวเล็ก จึงมักพบเห็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้ใหญ่ไม่ทันสังเกตอยู่เป็นประจำ ชื่อหมาคงโปรดปรานหลานชายคนนี้นัก สิ่งให้บุตรชายอบรมหลานรักคนนี้นั้นให้ดี ๆ ทว่าชื่อหมาเหลียงเหรินนอกจากจะสั่งสอนลูกชายตัวเองแล้ว ยังเปิดประตูรับศิษย์ที่ละสองสามคนอยู่เป็นนิจ ซึ่งมารดาของฉือเย่ไปก็อยู่ในกลุ่มคนเหล่านั้นด้วย

ฉือเย่ไปรีบเดินไปได้ไม่กี่ก้าว ก็นึกขึ้นได้ว่ามารดาของตนกับชื่อหมาเฟิงนั้นถือได้ว่าเป็นศิษย์รุ่นเดียวกัน นับเป็นความรู้อีกที่เลือดเก่าติดอยู่ในคอ จะคายก็คายไม่ออก จะกลืนลงไปก็กลืนไม่ได้ ซัดๆ

แต่ในเวลานี้คนที่ทำให้เขาว่าวุ่นใจกำลังเดินตามหลังมาติดๆ

“เสี่ยวไป” ชื่อหมาเฟิงเอ่ยขึ้น “เจ้าอย่าเชื่อคำพูดของอาชื่อนะ เจ้าก็รู้ว่าเขาพูดลืบลีคำมีความจริงอยู่สองคำก็นับว่าไม่เลวแล้ว”

“แล้วเจ้าล่ะ” ฉือเย่ไปเหลือบมองเขา “เจ้าพูดร้อยคำเป็นจริงสองคำก็ไม่เลวแล้วสินะ”

ชื่อหมาเฟิงปล้นรู้สึกน้อยใจ “ข้าล้วนจริงใจต่อเจ้าเสมอ”

ฉือเย่ไปจึงเฉยเมยต่อคำพูดนี้ของอีกฝ่ายไปโดยปริยาย เขาปลักชื่อหมาเฟิงที่ขยับเข้าใกล้ออกไปด้วยใจว่าวุ่น ชื่อหมาเฟิงนั้นสูงกว่าเขาครึ่งศีรษะ ความสูงที่เกินมานั้นมักทำให้ฉือเย่ไปนึกแค้นใจอยู่เนืองๆ เขาจึงง้างฝ่ามือเฝ้าตกลงไปที่หนึ่ง ชื่อหมาเฟิงรีบขยับหลบไปแอบอยู่ข้างหลังฉือเย่ไปอย่างว่องไว พร้อมกับทำท่าจะวางคางพาดลงบนไหล่ฉือเย่ไป แต่ยังไม่ทันจะได้พาดลงไป กระบี่ที่ยังไม่ได้ชักออกจากฝักในมือฉือเย่ไปก็จ่ออยู่ที่คอเขาเสียก่อน

ชื่อหมาเฟิงจ้องมองท้ายทอยของฉือเย่ไป “ร้ายกาจมาก วรยุทธ์ของเสี่ยวไปก้าวหน้าขึ้นอีกแล้ว อยากเอาชนะข้ามากถึงเพียงนี้เสียหรือ”

“เลิกไปเอ้อระเหยลอยชายในสถานที่แบบนั้นเสียทีเถอะ” ฉือเย่ไปไม่สนใจที่อีกฝ่ายถามเขา ยามที่เก็บกระบี่ จู่ๆ ก็เอ่ยออกมาว่า “สุดท้ายก็ไปตรอกหอนางโลม เจ้าไปขลุกอยู่ที่นั่นตั้งหลายวัน ทำให้ชื่อเสียงของเจ้า... ของตระกูลชื่อหมาเสียหาย แม่นางในเมืองเผิงหยางต่างรู้กันทั่วว่าชื่อหมาเฟิงเป็นบุรุษจอมเสเพล แล้วเจ้าจะสู้ขอภรรยา...”

ชื่อหมาเฟิงถอยหลังออกมาหนึ่งก้าว เขากอดอกพลาบพุดกับอีกฝ่ายว่า “รบกวนคุณชายฉือให้ต้องอุตสาหะเปลืองสมองคิดเรื่องของข้าแล้ว แต่ใครบอกเจ้าว่าข้าต้องสู้ขอแม่นางแห่งเมืองเผิงหยางมาเป็นภรรยา ใต้หล้านี้กว้างใหญ่ มีสตรีเลอโฉมอยู่มากมาย ไยข้าต้องเสาะหาแต่ในเมืองเผิงหยางนี้ด้วยเล่า”

ฉือเย่ไป “นั่นสินะ ขอภัย ถึงอย่างไรข้าก็เป็นเพียงคนนอก ไม่ควรกล่าวคำพุดเหล่านี้กับเจ้า ถือเสียว่าไม่ได้ยินก็แล้วกัน”

ชื่อหมาเฟิง “...หือ?”

ใบหน้าของเขาเผยยิ้มระรื่น ทว่านัยน์ตากลับปราศจากรอยยิ้ม ครั้นเห็นฉือเย่ไปไม่กล่าวคำใดต่อ ชื่อหมาเฟิงก็เลิกพุดจาให้มากความเช่นกัน เขาหันหลังกระโดดขึ้นไปบนระเบียงทางเดิน จากนั้นก็เป็นฝ่ายเดินนำเข้าห้องตำราของชื่อหมาเหลียงเหรินก่อน

ชื่อหมาเหลียงเหรินยืนอยู่ข้างตะเกียง สวมใส่เสื้อผ้าใหม่ทั้งตัว กำลังใช้หวีเล่มเล็ก ซึ่งมีขนาดประมาณนิ้วหัวแม่มือบรรจงสางหวดเคราของตนอยู่

แม้ว่าหวีจะมีขนาดเล็ก แต่ก็มีไข่มุกเล็กๆ ฝังประดับไว้หลายเม็ด ดูราววังดงามยิ่ง...เพียงแต่หวีนั้นเล็กเกินไป ยามหวีจึงค่อนข้างลำบาก ชื่อหมาเหลียงเหรินย่นคิ้วจนชนกัน พลาบค่อยๆ แกะเคราที่พันกับหวีออกด้วยความระมัดระวัง เขาเอ่ยทักผู้เยาว์ทั้งสองโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมามอง “มู่หยานิ่งตามสบาย ส่วนเจ้ายืน”

มู่หยานิ่งเป็นคำที่ชื่อหมาเหลียงเหรินใช้เรียกฉือเย่ไป นอกจากเขาแล้ว แม้แต่ฉือเย่ไปเองก็ไม่เคยใช้คำนี้ ในเมื่อชื่อหมาเฟิงยังคงยืนอยู่ ฉือเย่ไปก็ไม่สะดวกใจที่จะนั่ง จึงได้แต่ยืนข้างกัน

ชื่อหมาเฟิงกระซิบบอกฉือเย่ไปว่าระยะนี้บิดาตนไปได้รับอิทธิพล

จากผู้ใดมาก็ไม่รู้ ถึงได้ทำตัวเป็นบุรุษเครางาม วันๆ เอาแต่จตจ่ออยู่กับ การสระหวีตกแต่งเคราแพะยาวห้าซุน⁵ ฉื่อเย่ไปเห็นชื่อหมาเลียยเหรินหวี หวดเคราแล้วก็อดขบขันมิได้

หลังจากหัวเราะเสร็จ ก็ตระหนักได้ว่าตัวเองอยู่ใกล้ชื่อหมาเฟิงมาก เกินไป จึงขยับตัวออกมาเล็กน้อย

ที่ชื่อหมาเลียยเหรินมอบหมายให้พวกเขาทั้งสองไปที่เกาะซิงผิงนั้น เป้าหมายสำคัญอันดับแรกกลับไม่ใช่ไปเพื่อไซคตินั้นบนเกาะซิงผิง แต่กลับไป เพื่อเยี่ยมสหายเก่าของเขา

“เมื่อปราบของเมืองผิงหยางได้ออกเดินทางไปยังเกาะซิงผิงแล้ว” ชื่อหมาเลียยเหรินกล่าว “เขาไม่ได้ขอให้พวกเราช่วยไซคตินี้ ข้าได้ยินมา เพียงเล็กน้อย ว่ามันมีของประหลาดอย่างโคมโพน้าคนปรากฏขึ้นที่นั่น พวกเจ้าจงจำไว้ ต้องทำทุกอย่างเพื่อความปลอดภัยของสหายเก่าข้าผู้นั้น ไม่ว่าอย่างไรต้องพาเขากลับเมืองผิงหยางมาอย่างปลอดภัยให้จงได้”

“สหายเก่าคนไหนหรือขอรับ” ชื่อหมาเฟิงเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ “ข้ารู้จักหรือไม่”

“เขามีนามว่าเหวินเสวียนโจว เจ้าไม่รู้จักเขาหรือ” เห็นได้ชัดว่า ชื่อหมาเลียยเหรินไม่ต้องการพูดอะไรไปมากกว่านี้ เขาโบกมือบอกปิด “เจ้าไปสืบมาเดี๋ยวก็รู้เอง”

เขาพูดคำนี้กับบุตรชาย ชื่อหมาเฟิงจึงพยักหน้ารับ ก่อนจะล้วง แผ่นกระดาษออกมาจากในแขนเสื้อ

“ชาวที่ช่วงหัวสืบมาได้ล้นมาจากที่นี่” ชื่อหมาเฟิงพูดด้วยสีหน้าเฉยชา “มีคนนอกอยู่ที่นี่ ข้าไม่สะดวกจะสาธยาย”

ฉื่อเย่ไปตกใจเล็กน้อย เขาเฟิงจะตระหนักได้ตอนนี้เองว่าเหตุผลที่ ชื่อหมาเฟิงไปเที่ยวลานซิ่นชวงมานานนั้น แท้จริงก็เพื่อไปทำธุระนี่เอง

“แม่นางผู้นั้นเป็นสายของข้า” ชื่อหมาเลียยเหรินอธิบายให้ฉื่อเย่ไปฟัง จากนั้นก็หันไปต่อว่าชื่อหมาเฟิง “ได้ข่าวแล้วก็ไม่รู้จักรีบกลับ มัวไปเถลไถล

⁵ หน่วยวัดความยาวแบบจีนโบราณ 1 ซุนเท่ากับประมาณ 3.33 เซ็นติเมตร

ทำอะไรที่ไหน”

“ก็อยู่ติดพิณ ประลองชา ต่อกลอน วาดคิ้ว ปักดอกไม้ ลูบคลำ มือสตรีนะสีท่านพ่อ” เขาเอ่ยตอบเสียงเรียบ “มีอะไรให้ทำได้ตั้งหลายอย่าง”
แม่แต่ชื่อหมาเหลียงเหรินก็มองออกว่าบุตรชายของเขากำลังอารมณ์ไม่ดี
“ทำไมพวกเจ้าสองคนถึงทะเลาะกันอีกแล้ว”

เป็นคำถามที่ไม่ได้คำตอบ ชายหนุ่มทั้งสองตรงหน้าต่างก็นิ่งเงียบ

ชื่อหมาเหลียงเหรินจึงโบกมือปัด ๆ เพื่อไล่แขก “ช่างเถอะ ๆ มู๋หย่า เจ้าอัดเขาสักยกก็ได้นะ จะได้คลายโห้สะ พวกเจ้าจำไว้ให้ตีว่าอย่าไปข้องแวะ กับคดีนั้น หลังจากตีมสุรามงคลของชวงถงเสร็จ ก็เร่งออกเดินทางไปพาสหาย ซ้ำกลับมาเถอะ”

หลังจากเขาพูดไปได้ครู่หนึ่ง ก็ดูเหมือนว่าเคราะห์ของเขาจะเริ่มพ้นกัน อีกแล้ว จึงรีบขยับเข้าไปใกล้ ๆ โคมไฟแล้วบรรจงวางคราต่อ

“เหตุใดอยู่ ๆ พ่อเจ้าถึงเกิดรักสวรั้งงามขึ้นมารี” ฉือเย่ไปเห็นแล้วอดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามออกไป

เวลานี้ทั้งคู่เดินออกมาจากห้องตำราแล้ว และเตรียมตัวจะไปกินข้าวกัน ชื่อหมาเฟิงเดินอยู่ข้างหน้าเขา ครั้นได้ยินคำถามนี้ก็หยุดยืนแล้ว หันกลับมามองอีกฝ่าย ฉือเย่ไปถูกเขาจ้องจนเริ่มร้อนใจ รีบหลบสายตา ไปมองพื้นแทน สุดท้ายก็กัดฟันกล่าวคำขอโทษด้วยเสียงอ้อมแอ้ม “ขอโทษ ข้าตำหนิเจ้าผิดไป”

คนตรงหน้าหนึ่งงันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยกนิ้วชี้ไปทางดอกไม้ถัง⁶ที่กำลัง บานสะพรั่งอยู่นือศึระะ “ท่านแม่บอกว่าท่านพ่อไว้หนวดแล้วดูดี”

ต้นไม้ออกไม้ที่ถูกปลูกไว้ในลานบ้านล้วนเป็นพืชพรรณที่मारดา ชื่อหมาเฟิงไปรดปรานทั้งสิ้น ชื่อหมาเหลียงเหรินรักและเอาใจใส่ฮูหยิน ของตนมาก เมื่อได้ยินชื่อหมาเฟิงกล่าวมาเช่นนี้ ฉือเย่ไปก็เข้าใจได้ในทันที ฉือเย่ไปยังคงรู้สึกผิดอยู่ในใจเล็กน้อย ดังนั้นเขาจึงเค้นสมองคิด

⁶ เป็นพืชตระกูลแอปเปิล มีดอกสีขาว ชมพู หรือแดง ซึ่งจะบานในช่วงฤดู ไปไม้ผลิ

หาเรื่องชวนคุย จากนั้นก็เอ่ยปากเตือนอีกฝ่ายว่า “ประมุขพรรคก็มาแล้วนะ เจ้าไม่ไปทักทายเขาหน่อยหรือ”

แม้จะเป็นตระกูลและสำนักที่มีชื่อเสียงในยุทธภพ แต่ก็ไม่มี ความจำเป็นอันใด พวกเขามีโอกาสพบเจอผู้อื่นได้ไม่มากนัก ยามที่ได้พบเจ้าสำนักบู๊ลึ้มคราวที่แล้ว ก็เป็นตอนที่ไปตีมัสสุรามงคล⁷ ที่หอเจ็ยจือเมื่อหนึ่งปีก่อน ชื่อหมาเฟิงคล้ายจะเหนื่อยหน่ายระอาถึงขีดสุด เขาตั้งพักออกมาทางพลาง โบกลมแรงๆ จนจอนผมกระพือ

“เสียวไป” เขาเอ่ย “สำหรับข้า เจ้าไม่ใช่คนนอก”

จื่อเย่ไปยืนอยู่เบื้องหน้าเขา สายตาจับจ้องไปยังแมลงเม่าตัวหนึ่งที่บินผ่านมา

ชื่อหมาเฟิง “...”

จื่อเย่ไป “ชื่อหมา ดูลิ แมลงเม่าตัวนี้ใหญ่มาก”

ชื่อหมาเฟิงเจียบงันไปครู่หนึ่ง เขาหุบพัดแล้วเคาะศีรษะตัวเองหนึ่งที แม้ว่าจะเดือดดาลเพียงใดแต่กลับทำได้เพียงหัวเราะออกมา “ไปกันเถอะ ประมุขหลินยังรอดตีมัสสุรากับข้าอยู่”

⁷ เหล่าในพิธีมงคลสมรส เป็นเหล่าที่เจ้าบ่าวเจ้าสาวใช้รับรองแขกเหรื่อในงาน

สาม

วันรุ่งขึ้นหลังซื้อหมาชวงกตถูกส่งจับเกี่ยวเจ้าสาว ฉือเย่ไปกับซื้อหมาเฟิงก็ถูกซื้อหมาเหลียงเหรินเร่งรัดให้รีบออกเดินทางทันที

เกาะซิงผิงอยู่ภายใต้การปกครองของเมืองผิงหยาง เกาะขนาดเล็กแห่งนี้ตั้งอยู่กลางแม่น้ำจินอีที่ไหลลงสู่แม่น้ำอวีหลาน เนื่องจากเป็นเกาะที่มีขนาดไม่ใหญ่นัก จึงมีประชากรอยู่เพียงร้อยกว่าคน อีกทั้งยังมีบุรุษมากสตรีน้อยและใช้การจับปลาเพื่อยังชีพ ซื้อหมาเฟิงนั่งอยู่หัวเรือพลางฟังฉือเย่ไปพูดอย่างเงิบเขียบ

“นับตั้งแต่ก่อตั้งเกาะซิงผิงมาเจ็ดสิบแปดปี บนเกาะก็ไม่เคยมีเหตุฆาตกรรมเกิดขึ้นมาก่อน ปัจจุบันที่นั่นมีผู้ชายอยู่หนึ่งร้อยสามสิบหกคน ผู้หญิงห้าสิบเจ็ดคน ล้วนเป็นชาวบ้านผู้บริสุทธิ์ ไม่มีใครเคยมีประวัติการก่ออาชญากรรม” ฉือเย่ไปกล่าว “แต่ช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีผู้คนย้ายเข้าออกไม่น้อย ไม่รู้ว่ามีใครในเมืองผิงหยางปะปนเข้าไปอยู่ในเกาะซิงผิงบ้างหรือไม่”

เขาหันไปมองผิวน้ำ

“ยังไปกว่านั้น ปีที่แล้วมีการเปิดทางน้ำ แม่น้ำจินอีและแม่น้ำอวีหลานอยู่ใกล้เกาะซิงผิงมากที่สุด ปกติก็มีเรือจอดอยู่เพียงช่วงสั้นๆ บนเกาะต่างจากท่าเรือ เพราะเรือบนเกาะจะเข้าจอดเทียบฝั่งไม่ได้ แต่เนื่องจากดอกท้อและปลาดอกท้อของเกาะซิงผิงนั้นมีชื่อเสียงโด่งดังมาก จึงทำให้มีผู้คนมาท่องเที่ยวมากขึ้นเรื่อยๆ ลำพังแค่ข้อมูลที่บ้านทักไ้วของปีก่อนก็มีถึงสามพันหกร้อยกว่าคนแล้ว มากกว่าสองปีก่อนถึงสิบเท่า”

“ผู้คนเข้าออกมีความซับซ้อน การเกิดอุบัติเหตุจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยง

ไต่ถาม” ชื่อหมาเพ็งกล่าวต่อ “โคมหน้าคนคือสิ่งใดหรือ”

“คือการถลกผิวหนังของศพมาเย็บทำเป็นโคมไฟ และวาดหูตาจมูกปากเป็นใบหน้าคนลงบนแผ่นหนังนั้น จากนั้นก็ทำโครงกลวงๆ แล้วค่อยจุดเทียนไว้ข้างใน โคมก็จะส่องแสงออกมา” ชื่อเยไปทวนความทรงจำแล้วกล่าวว่า “ในจดหมายที่พวกมือปราบส่งมาบอกว่า โคมนั้นแขวนอยู่ในที่เกิดเหตุคดีฆาตกรรม ชวนให้หดหู่ยิ่ง”

“เจ้าเคยได้ยินเรื่องเช่นนี้มาก่อนหรือไม่”

ชื่อเยไปส่ายหน้า เขากับชื่อหมาเพ็งโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก จากนั้นเขาก็มักจะติดตามชื่อหมาเพ็งไปสืบสวนและไขคดีทั่วทุกแห่งหน แต่กลับเพ็งได้ยินเรื่องวัตถุประหลาดพิสดารเช่นนี้เป็นครั้งแรก เขาเป็นคนความจำดีมากจนน่าทึ่งมาแต่กำเนิด ขณะนี้เขาทวนความทรงจำในสมองอย่างละเอียดในเวลาอันรวดเร็ว แต่กลับไม่พบเนื้อหาที่สอดคล้องกับเรื่องนี้เลยแม้แต่้อย

“เห็นที่คงไม่ได้มีผู้เสียชีวิตแค่คนเดียว” ชื่อหมาเพ็งกล่าว “ที่สำคัญเจ้าช่วยทำโคมหน้าคนผู้นี้เป็นมืออาชีพ การถลกหนังคนไม่ใช่สิ่งที่ทำกันได้ง่ายๆ แม้แต่คนขายเนื้อหรือหมอแก๊งๆ ก็ยังทำได้ยากเลย”

“ฆาตกรเป็นมือฉมังในการฆ่าคนและการจัดการศพ อีกอย่างคนผู้นั้นต้องใช้สถานที่ที่เงียบสงบมากถึงจะสามารถจัดการศพได้ด้วย” ชื่อเยไปกล่าวเสริม

“เจ้านั้นเป็นบุรุษ” ชื่อหมาเพ็งกระซิบเสียงเบา “ทั้งมีแรงลากศพ ทั้งมีแรงขนศพไปทิ้งหลังจากถลกหนังเสร็จด้วย”

ชื่อเยไปดึงปืนคิลาสีครามที่ปักอยู่บนศีรษะลงมา เขาพรมน้ำลงบนปืนที่ข้างเรือ จากนั้นก็เริ่มขีดเขียนลงไปบนนั้น “ใช้หนังคนมาทำเป็นโคมไฟเป็นวิธีการที่ไม่ปกติเอาเสียเลย ฆาตกรใช้สิ่งนี้เป็นของที่ระลึกแห่งชัยชนะของตน เหมือนเขาต้องการโอ้อวด”

“หรือเพื่อชมขวัญ” ชื่อหมาเพ็งพูดเสริม “คล้ายกับฆาตกรในคดีฆาตกรรมสามศพเมืองอวิ้นหลายปีก่อน ที่ตัดมือผู้ตายมาแขวนไว้บนถนน หมายถึงสยบสัตว์ประหลาดในจินตนาการของเขา”

ขณะที่กำลังสนทนากัน ก็เห็นเกาะซิงผิงอยู่ไกลๆ ชื่อเยไปเซ็ดปืน

จนสะอาด ก่อนจะปัดกลับไปบนโต๊ะตามเดิม จากนั้นเขาก็ขอให้ชื่อหมาเพิ่งเตรียมตัวลงจากเรือ

เนื่องจากเรือไม่สามารถจอดเทียบฝั่งได้ และพวกเขาต่างก็มีวรยุทธ์ด้วยกันทั้งคู่ ระยะห่างแค่นี้จึงไม่เป็นอุปสรรคสำหรับพวกเขา ทั้งสองขึ้นฝั่งได้ โดยที่ทั้งเสื้อผ้าและรองเท้ายังแห้งสนิท บนเกาะซึ่งฝั่งมีดอกท้อบานสะพรั่งอยู่ทั่ว เมื่อชื่อหมาเพิ่งเห็นกลีบดอกท้อสีชมพูบานสะพรั่งก็ทนยืนเฉยต่อไปไม่ได้ เขากางพัดโบกลม ก่อนจะหันไปยิ้มให้ฉือเย่ไป

ฉือเย่ไปเอ่ยถาม “เจ้ายิ้มอะไร”

ชื่อหมาเพิ่งจึงตอบสั้นๆว่า “งดงาม”

ฉือเย่ไปก็ลุ่มใจเล็กน้อย แต่กลับแสดงออกไม่ได้...ถึงอย่างไรสิ่งที่ชื่อหมาเพิ่งพูดก็ไม่ได้หมายถึงเขา

ทั้งสองเดินผ่านป่าท้อ เพื่อไปตามหาสหายเก่าของชื่อหมาเหลียงเหรินยามที่เดินออกจากป่า พวกเขาได้เห็นคนนอนอยู่ข้างทาง

เป็นหนุ่มน้อยสวมชุดสีเขียวอมฟ้าผู้หนึ่ง นอนกุมท้องกึ่งกลิ้งไปมาอยู่บนพื้น ด้วยสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดทรมาน ปากก็ร้องพึมพำไม่หยุด ชื่อหมาเพิ่งจึงรีบเดินเข้าไปประคองให้เขาลุกขึ้น ก่อนจะเอ่ยปากไต่ถามว่าเขาเป็นอะไร

“ทดลองยา...” เด็กหนุ่มเจ็บปวดมากจนดวงตาแดงก่ำ “ปวดท้อง...”

“ผู้ใดจับเจ้าไปทดลองยา” ชื่อหมาเพิ่งตกใจ บนเกาะซึ่งฝั่งแห่งนี้มีหมออาศัยด้วยหรือไม่ ช่างเห็นอกความคาดหมายของเขากับฉือเย่ไปไปไกลมาก เป็นไปได้หรือไม่ว่าคตโคมนหน้าคนก็คือ...

ขณะที่เขากำลังใช้ความคิด เด็กหนุ่มผู้นั้นก็เก็บพุงกันด้ามหนึ่งขึ้นมาจากพื้น ก่อนจะล้วงสมุดเล่มหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ เขาเปิดมันแล้วเขียนอักษรลงไป “ใช้ตันตาแมว¹เกินขนาด ทำให้ปวดท้อง...โอ๊ย ข้าปวดจะแย่แล้ว...ต้องจำให้แม่นว่าอย่ากินอีก”

ชื่อหมาเพิ่ง “...”

¹ เป็นวัชพืชที่มีพิษ ลำต้นอ่อนเป็นสีเขียวเข้ม มีน้ำยาง มีขนยาวประปราย

ฉือเย่ไปเอ่ยปากพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “แม้จะทดลองยาด้วยตัวเอง แต่ก็ต้องใช้ในปริมาณที่เหมาะสม ต้นตำมามีพิษทั้งต้น แม้จะไม่อันตราย ถึงแก่ชีวิต แต่ก็ทำให้เจ้าทรมาณไปได้หลายวัน”

เด็กหนุ่มเห็งอากาพีแตกพลั๊ก เขาพยักหน้าอย่างรวดเร็ว “ที่แท้ก็มีพิษทั้งต้น ต้องจดไว้”

เขาพูดพลางก็หันหน้าจดลงสมุดอย่างจริงจัง ‘เป็นพืชมีพิษทุกส่วน’ แล้วพิมพ์ว่า “ต้องใช้ตำซิงเย² หกเจียน³...ชะเอมสามเจียน และยังมีถั่วเขียวกับถั่วดำอย่างละสี่เจียน หรือไม่ก็หกเจียน จะปลอดภัยกว่า”

ฉือหม่าเฟิงผลั๊กอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกกราวกับจะหัวเราะก็ไม่ใช้จะร้องให้ก็ไม่เชิง “เจ้าหนู ข้าขอถามอะไรเจ้าหนอย เจ้ารู้จักเหวินเสวียนโจวหรือไม่ รามาตามหาเขา”

เด็กหนุ่มผู้นั้นหันขวับกลับมา พู่กันร่วงหลุดจากมือจนเกิดเป็นแต้มหมึกจุดใหญ่บนกระดาษ ฉือหม่าเฟิงสบตากับเขาอยู่นาน ทันใดนั้นก็เห็นเด็กหนุ่มมุ่นคิ้ว พร้อมน้ำตาที่ร่วงเฉาะ

“เหวินเสวียนโจวเป็นอาจารย์ของข้า” เด็กหนุ่มผู้นั้นเอ่ยตอบด้วยเสียงสละอื่น “เขาตายแล้ว”

ฉือหม่าเฟิงและฉือเย่ไปต่างตกใจมาก จึงรีบโพล่งถามออกไป

ที่แท้เหวินเสวียนโจว ‘สหายเก่า’ ของบิดาที่พวกเขาทั้งสองมาตามหา เป็นท่านหมอรักษาคนผู้หนึ่ง ตลอดหลายปีมานี้เขาเดินทางพเนจรไปทั่ว เพิ่งกลับมาอยู่เมืองฝิงหยางเมื่อไม่นานมานี้ เหวินเสวียนโจวขึ้นชอบเกาะซิงผิง สองศิษย์อาจารย์จึงมาอาศัยอยู่บนเกาะซิงผิงแห่งนี้ เด็กหนุ่มคนนี้ไม่รู้ว่าเหวินเสวียนโจวได้ไปมาหาสู่กับผู้อื่นด้วยก็จ้องได้บ้าง เขาติดตามเหวินเสวียนโจวมามากกว่าปี แต่กลับไม่รู้เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์

² สมุนไพรชนิดหนึ่งมีฤทธิ์ระบายร้อน ถอนพิษ ลดไข้ ด้านอกเสบ มีผลต่อการทำงานของระบบภูมิคุ้มกัน

³ เป็นหน่วยเหรียญเงินขาว มีรูตรงกลางเหมือนเงินอี่แปะ (เหรียญสำริด) แต่ทำจากโลหะเงิน จึงมีค่ามากกว่า โดยทั่วไป 1 เจียนมีค่าเท่ากับ 10 เฟิน 10 เจียนเป็น 1 ตำลึง

กับผู้อื่นมากนัก เหวินเสวียนโจวเพิ่งจะเข้ามาอยู่ที่เกาะซิงผิงแห่งนี้ได้ไม่ถึงหนึ่งเดือน ก็เกิดเรื่องขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อน

“อาจารย์นั่งเรือไปตกปลา แต่กระแสน้ำขึ้นในฤดูใบไม้ผลิไหลเชี่ยวเกินไป อาจารย์ไม่ทันระวังจึงพลัดตกลงไปในแม่น้ำจินอี” เด็กหนุ่มยังคงน้ำตาไหลพราก “มีคนเห็นเขาตกน้ำจึงรีบกระโดดลงไปช่วย แต่ก็ช่วยขึ้นมาไม่ได้...”

เมื่อนึกถึงเรื่องนี้ เด็กหนุ่มก็ร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกเสียใจ พลงขยับสุมุดในมือจนยับยู่ยี่

ชื่อหมาเฟิงทั้งหนักใจและเศร้าโศกยิ่ง ในเมื่อเหวินเสวียนโจวตายแล้ว เขากับฉือเย่ไปก็ต้องรีบกลับไปรายงานให้ชื่อหมาเฟิงเสวียนทราบ เห็นที่แผนการสมบูณาวิชาล้มเหลวจึงอดใจไม่ได้เป็นอันต้องพับเก็บไปเสียแล้ว

ครั้นเห็นเด็กหนุ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น ชื่อหมาเฟิงก็สงสารจับใจ จึงเอ่ยถามนามและที่พักอาศัยของเขา พวกเขาติดใจอยากจะได้พาเด็กหนุ่มผู้นี้กลับไปด้วยกัน

เด็กหนุ่มมีนามว่าซ่งเปยเหยียน เป็นชื่อที่ไม่น่าฟังสักเท่าไร ฉือเย่ไปประคองเขาขึ้นมา เด็กหนุ่มยังคงร้องไห้ น้ำมูกน้ำตาไหลพราก เขากล่าวขอบคุณฉือเย่ไป และบอกว่าตนอาศัยอยู่ในสวนท้อ

นัยน์ตาฉือเย่ไปฉายแววประหลาดใจ “สวนท้อจันรี บนเกาะซิงผิง มีสวนท้ออยู่กี่ที่”

“ที่เดียวขอรับ” เด็กหนุ่มเช็ดน้ำตา “บนเกาะที่เล็กมากขนาดนี้ จะมีสักที่ที่กัน”

“สวนท้อที่มีคนตายนั้นนะรี” ชื่อหมาเฟิงกล่าว

เด็กหนุ่มรีบพยักหน้าหงิกหงักโดยไม่ลังเล “ใช่ขอรับ ดินนั้นข้าเห็นศพนั้นด้วย”

ยามที่เหวินเสวียนโจวและซ่งเปยเหยียนมาถึงเกาะซิงผิง สิ่งแรกที่พวกเขาทำก็คือการซื้อเรือนที่มีลานเล็กอยู่ข้างสวนท้อ เรือนหลังนี้ตั้งอยู่ใกล้สวนท้อ

มาก ปกติหากช่งเปยเหยียนไม่ต้องตากสมุนไพโรหรือทดลองยา เขาก็มักมาเที่ยวเล่นในสวนท้ออยู่เป็นประจำ บ่อน้ำเดียวบนเกาะก็อยู่ในสวนท้อแห่งนี้เช่นกัน ซึ่งในบ่อน้ำนั้นได้เลี้ยงปลาไว้ด้วย พวกปลาส่วนใหญ่จะกินกลีบดอกท้อในช่วงฤดูใบไม้ผลิเป็นอาหาร จึงทั้งอ้วนพีและมีสีส้มสวยสดงดงาม ช่งเปยเหยียนเห็นแล้วก็กินพวกมันไม่ลง แต่ก็มักจะไปดูพวกมันเป็นประจำทุกวัน ไป ๆ มา ๆ เขาจึงคุ้นเคยกับถนนทุกสายในสวนท้อ

คืนที่เกิดเรื่องวันนั้นเขาสะดุ้งตื่นเพราะได้ยินเสียงสุนัขร้อง หลังจากใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยก็วิ่งออกไป จากนั้นจึงพบว่าคนเกือบทั้งเกาะซิงผิงต่างก็ตื่นกันหมดแล้ว พวกเขาจุดไฟจุดตะเกียงกันจนสว่างไสว เด็กหนุ่มใช้ทางลัดเดินผ่านสวนท้อ แล้ววิ่งตรงดิ่งไปที่หน้าประตูซึ่งเป็นต้นตอของความวุ่นวาย

ผู้เสียชีวิตคือหลิวจวินหย่งผู้มีชื่อเสียงบนเกาะ ปีนี้นายท่านหลิวผู้นี้อายุห้าสิบกว่าปีแล้ว เป็นคนมีเสียงใหญ่หนักแน่นทรงพลัง ทั้งยังเป็นเศรษฐีผู้มั่งคั่งร่ำรวยที่สุดแห่งเกาะซิงผิง

หลังจากพบว่าผู้ตายคือหลิวจวินหย่ง ทุกคนก็ล้วนตื่นตระหนก ส่วนช่งเปยเหยียนเป็นคนนอก เขารู้เพียงว่าผู้ตายเป็นบุคคลสำคัญ แต่ไม่รู้ว่าจะหาบ้านแตกตื่นอะไรกัน

“สวนท้อตอนกลางคืนไม่จุดตะเกียง เพราะกลัวว่าจะไปรบกวนต้นไม้และปลาขอรับ” ช่งเปยเหยียนเอ่ยเล่า “แต่คืนนั้นในสวนท้อแขวนโคมไฟไว้หนึ่งดวง มีใบหน้าคนอยู่บนโคมไฟดวงนั้น ข้าไม่เคยเห็นโคมที่ประหลาดเช่นนั้นมาก่อนขอรับ มิหนำซ้ำยังผูกพู่แดงไว้ข้างใต้ พู่นั้นอาบย้อมไปด้วยโลหิต ไหลหยดตติงๆ”

คือเย้ไปกำลังตั้งใจฟัง ทันใดนั้นก็เห็นชื่อหมาเฟิงกางพัดโบกลมสองทีโดยไมเอ่ยสิ่งใด

บนพัดมีอักษรที่เขียนด้วยหมึกไว้สองแถวว่า ‘มนุษย์ในโลกล้ำผ่านหลายพันรุ่น มีเพียงดวงตาวินิจฉัยคนที่เห็นผู้กล้า’

ดูเหมือนว่าชื่อหมาเฟิงจะสัมผัสได้ว่าเขามองอยู่ จึงเลื่อนสายตามามองเขา

ฉือเย่ไปเข้าใจในทันทีว่าชื่อหมาเพิ่งสนใจคดีนี้

“เจ้าเคยเห็นศพนั้นแล้ว จำได้หรือไม่ว่ามีสภาพเป็นเช่นไร” ฉือเย่ไปถามซ่งเปยเหยียนเสียงค่อย พลางล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากอกเสื้อ จากนั้นก็ช่วยเช็ดน้ำตาให้เด็กหนุ่ม

ซ่งเปยเหยียนสงบลงบ้างแล้ว เขาเล่าสิ่งที่ตนเองได้พบเจอในคืนนั้นให้บุรุษทั้งสองฟัง

ยามที่หลิวจวินหยงเสียชีวิต เขาอนคว่าอยู่บนพื้นโดยมีมิดปักหลัง ห้าเล่ม มีดทุกเล่มแทงลึกเข้าไปจนมิดด้าม จึงมีเพียงด้ามมีดโผล่ออกมาให้เห็นเท่านั้น นอกจากบาดแผลที่หลังแล้ว บนกะโหลกศีรษะของหลิวจวินหยงก็มีรอยถูกทุบด้วย โลหิตแดงฉานไหลอาบใบหน้า เขาสวมอาภรณ์หูลูหวาราคาแพง ทั้งป้ายหยกประดับเอวและแหวนที่สวมอยู่ล้วนถูกรูดทรัพย์ไปจนหมด

“เจ้ารู้เรื่องป้ายหยกกับแหวนของเขาได้อย่างไร” ชื่อหมาเพิ่งถามแทรก

“ผู้คนบนเกาะซิงผิงต่างรู้จักันทั่ว” ซ่งเปยเหยียนกล่าว “นายท่านหลิวมักประดับหยกแดงโลหิตแพะไ้ที่เอว ทั้งยังสลักอักษรโช่ว⁴เอาไว้ด้วย เขาร่ำรวยมาก มักสวมแหวนเอาไว้สามวง วงหนึ่งเป็นหยกเขียว อีกสองวงเป็นแหวนทองฝังหยก”

เมื่อซ่งเปยเหยียนพูดจบ ครั้นเห็นบุรุษทั้งสองไม่เอ่ยคำใด เขาก็ลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดเสียงเบาว่า “ยังมีอีกเรื่อง ข้าบอกมือปราบไปแล้ว แต่พวกเขาไม่เชื่อ มิหนำซ้ำยังสั่งห้ามไม่ให้ข้าเล่าให้ผู้อื่นฟังชี้ชัด”

“เรื่องใดรี”

“บนตัวนายท่านหลิวมีกลิ่นหอมชนิดหนึ่ง” ซ่งเปยเหยียนเปิดสมุดเล่มเล็กของตัวเอง เขากางหน้าหนึ่งให้ฉือเย่ไปดู “ข้างจดไว้ คือกลิ่นหลงหนาวเซียง⁵”

ชื่อหมาเพิ่งกับฉือเย่ไปปล้นตกตะลึง หลงหนาวเซียง หรือพิมเสน

⁴ อักษรโช่ว (寿) เป็นหนึ่งในอักษรมงคลของจีน มีความหมายว่า ‘อายุวัฒนะ’

⁵ สมุนไพรชนิดหนึ่ง มีสรรพคุณบำรุงร่างกาย ฟอกเลือด บำรุงโลหิต แก่ตัวอักษร

ธรรมชาติ เป็นของหายากจากดินแดนตะวันตก พวกเขาทั้งสองไม่เคย
ไต่ยีนมาก่อนว่ามีชาวบ้านธรรมดาคนใดมีเครื่องหอมที่แสนล้ำค่าเช่นนี้อยู่ใน
ครอบครอง

เมื่อเห็นว่าคนทั้งคู่ไม่ค่อยเชื่อถือคำพูดของตน ช่งเปยเหยียนจึงรีบ
อธิบาย “แม้อกลิ่นหอมจะอ่อนมาก แต่ช้ำก็ดมออก เมื่อก่อนอาจารย์เคย
สอนวิชาจำแนกกลิ่น กลิ่นของหลงหน่าวเชียงหอมสดชื่น อีกทั้งเป็นเพราะ
ราคาแพงและหายากมาก จึงสามารถแยกแยะกลิ่นได้ง่ายเป็นพิเศษ”

“นั่นคือกำยาน เด็กโง่ พวกมือปราบไม่ได้ไม่เชื่อเจ้า แต่กลัวว่า
เจ้าพูดจาส่งเดชแล้วจะนำภัยมาสู่ตัว” ชื่อหมาเฟิงกล่าวเสียงเบา “เรื่องนี้
มีแค่พวกข้าที่รู้จักพอ เจ้าต้องปิดปากให้สนิท”

ช่งเปยเหยียนรีบหุบปาก ระหว่างที่คุยกัน ในที่สุดทั้งสามคนก็มาถึง
เรือนของเหวินเสวียนโจวกับช่งเปยเหยียน เมื่อก้าวเข้าไปก็เห็นป้ายวิญญาณ
ของเหวินเสวียนโจววางอยู่บนโต๊ะบูชา ทั้งสองจุดรูปทำความเคารพ และ
ตระหนักได้ว่าการเดินทางมาครั้งนี้สูญเปล่าแล้ว

ช่งเปยเหยียนนำอาหารมาให้ทั้งสองคน จากนั้นก็บอกพวกเขาว่า
ต้องรออีกสามชั่วโมงกว่าเรือกลับไปเมืองเหมิงหยางจะมาถึง ชื่อหมาเฟิงทาง
พัดโบกลมขณะเดินดูรอบ ๆ ลานบ้าน กลิ่นสมุนไพรละเอียดมจุกนี้
มีอาจดับความวุ่นในใจให้สงบลงได้ ฉือเย่ไปตีหมซาไปสองอีกอยู่ข้างอ่างน้ำ
พลางเอ่ยว่า “ถ้าเจ้าอยากไปก็ไปเถิด”

ชื่อหมาเฟิงหันกลับไป “เจ้ารู้หรือว่าข้าคิดจะไปที่ใด”

“หากแรงมือหน่อย บางทีเราอาจไขคดีนี้ได้ก่อนที่เรือจะมาถึง” ฉือเย่ไป
เหลียวหน้าไปเห็นช่งเปยเหยียนยืนอยู่ข้างประตูด้วยสีหน้าใคร่รู้ เขาจึง
อธิบายกับอีกฝ่ายว่า “ท่านนี่คือชื่อหมาเฟิงจากตระกูลชื่อหมา กล่าวกันว่า
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านไขคดี และหาตัวฆาตกรเก่งที่สุดในยุทธภพ ยามนี้กำลัง
ไต่ตรองว่าจะไปหามือปราบ เพื่อช่วยไขคดีบนเกาะชิงผิงนี้ให้พวกเจ้าดี
หรือไม่”

ชื่อหมาเฟิงฟังคำยืนยันจนตัวแทบจะลอยได้แล้ว ความสุขใจของเขา
แผ่ซ่านตั้งแต่ฝ่าเท้าไปจนถึงปลายผม ขณะที่กำลังจะเอ่ยปากพูดต่อมตัว

ตามมารยาทสักเล็กน้อย กลับได้ยินซ่งเปยเหยียนเอ่ยอย่างงุนงงว่า “ไม่เห็นจะเคยได้ยินเลย”

ชื่อหมาเฟิง “...”

ซ่งเปยเหยียนมองฉือเย่ไป “พี่ใหญ่ แล้วท่านคือผู้ใดกัน”

“ข้ามีนามว่าฉือเย่ไป” ฉือเย่ไปเอ่ยตอบเสียงเรียบ “เป็นเจ้าของสำนักแห่งอิงเปี่ยเซ่อ...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง ซ่งเปยเหยียนก็ทำตาลุกวาว “จ้าวไห่โหว่ ท่านคือจ้าวไห่โหว่ จอมยุทธ์น้อยผู้หล่อเหลาที่สุดในยุทธภพ เป็นเจ้าสำนักที่อ่อนเยาว์ที่สุด ข้ารู้จัก ข้าเคยได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับท่านมากมาย ข้าชอบท่านมากเป็นพิเศษ” เขาพูดออกไปอย่างรวดเร็ว แถมยังโผเข้าไปจับมือฉือเย่ไปไม่ยอมปล่อย

ชื่อหมาเฟิง “...เจ้าเด็กบ้า ปล่อยมือ ห้ามจับ”

พักเรื่องซ่งเปยเหยียนไว้ก่อน ชื่อหมาเฟิงกับฉือเย่ไปเร่งเดินทางไปยังศาลบรรพชนบนเกาะชิงฝิง เพื่อตามหามือปราบของเมืองฝิงหยาง

บนเกาะชิงฝิงไม่มีบ้านโรงศพ⁶ เกาะนี้เต็มไปด้วยผู้คนสกุลหลิว พวกเขาจึงนำร่างของผู้ล่วงลับไปไว้ในกระท่อมที่อยู่ด้านหลังของศาลบรรพชนเพื่อรอนำไปฝัง

มือปราบของเมืองฝิงหยางมากันแค่สองคน ครั้นเห็นชื่อหมาเฟิงกับฉือเย่ไปจึงตีใจมาก

เนื่องจากเมืองฝิงหยางมีพื้นที่ค่อนข้างใหญ่ มือปราบจึงขาดแคลน พวกเขาทั้งลำบากและเหน็ดเหนื่อย ทุกปีจะขาดแคลนผู้ที่สมัครมาคัดเลือกเป็นมือปราบเสมอ จึงไม่มีคนใหม่เข้ามาเพิ่มติดต่อกันหลายปีแล้ว บัดนี้เกิดคดีฆาตกรรมขึ้นบนเกาะชิงฝิง จึงส่งมือปราบมาได้เพียงสองคน ให้มากกว่านี้ไม่ได้จริง ๆ

“นี่น่าจะเป็นคดีปล้นฆ่าชิงทรัพย์ขอรับ ทรัพย์สินในตัวนายท่านหลิวถูก

⁶ เป็นที่เก็บโลงศพชั่วคราว ระหว่างรอนขนส่งไปยังสถานที่ฝังศพ

รูดทรัพย์ไปจนหมด แม้แต่ฟันทองในปากเขาก็ถูกถอนออกไปด้วย โจรรายนี้ใจคออำมหิตเสียจริง” มือปราบกล่าวกับชื่อหมาเฟิ่ง “ส่วนโคมประหลาดนั้นเราคิดว่าน่าจะเป็นคนละเรื่องกัน หมูนี้อาจมีคนมาเกี่ยวพันกันมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งลอยโคมทั้งเล่นว่า ใครจะไปรู้ว่ามันคนแปลกๆ ที่ไหนเอาโคมประหลาดนั้นมาหรือเปล่า ที่แรกคนที่มาแจ้งข่าวบอกว่าเป็นผิวหนังมนุษย์ แต่หลังจากที่พวกเราสองคนตรวจสอบดูแล้ว กลับไม่เหมือนเลย...”

“เกิดคดีฆาตกรรม ทว่าแม้แต่เจ้าหน้าที่ชั้นสุตรศพก็ยังไม่มาหรือ” ชื่อหมาเฟิ่งไม่เข้าใจ

“เจ้าหน้าที่ชั้นสุตรศพมาไม่ได้แล้วขอรับ เมืองหู่หยางก็มีคดีฆาตกรรมด้วยเช่นกัน เจ้าหน้าที่ชั้นสุตรศพสองคนล้วนอยู่ที่นั่น” มือปราบหน้านี้วคือขมวด “คุณชายชื่อหมา ท่านเองก็เชี่ยวชาญด้านการชันสุตรศพมิใช่หรือไม่เช่นนั้นท่านก็...”

“ทำเช่นนั้นไม่ได้หรอก” ชื่อหมาเฟิ่งกล่าว “เจ้าจะทำให้ผู้ใหญ่ในครอบครัวเจ้าติดหนี้บุญคุณข้าเสียเปล่าๆ” พุดจบเขาก็รีบล้วงถุงผ้าที่พกติดตัวออกมาจากในเสื้อ ก่อนจะดึงถุงมือในนั้นออกมาใส่

ทันทีที่มือเย็บปักถักร้อยเข้าไปในกระตอม เขาก็กวาดตามองไปรอบๆ อย่างรวดเร็ว ระหว่างนั้นก็ฟังมือปราบเล่ารายละเอียดไปพร้อมกัน

กระตอมหลังนี้มีขนาดไม่ใหญ่นัก แต่กลับสะอาดเรียบร้อยมาก ศพของหลิวจวินหย่งถูกคลุมด้วยผ้าขาววางไว้ตรงกลาง ร่างของเขาปราศจากร่องรอยการชันสุตรศพ มีผู้คนอยู่รอบๆ กระตอมจำนวนมาก ครั้นเห็นมือปราบทั้งสองนายเดินมาพร้อมกับชายหนุ่มดูภูมิฐานน่าเคารพ ทุกคนจึงพากันจ้องมองด้วยสีหน้าสนใจใคร่รู้ระคนระแวงหวาดระแวง หญิงสาวนางหนึ่งคุกเข่าอยู่ข้างหน้าฝูงชน สตรีนางนั้นก้มหน้า ไม่ส่งเสียง มือทั้งสองข้างถูกมัดไปหลัง พร้อมกับโลหิตที่ค่อยๆ ไหลลงมาจากไหล่นาง

มือปราบเห็นชื่อหมาเฟิ่งกำลังนั่งยองๆ ตรวจสอบดูอยู่ข้างศพ และเห็นมือเย็บปักถักร้อยไปมองสำรวจสตรีนางนั้น จึงให้มือปราบอีกนายไปบอกข้อมูลแก่เขา “ผู้นี้คือเงินอว้นเยว่ขอรับ เป็นอนุของหลิวจวินหย่งที่ได้ตบแต่งเข้าจวนนางไม่ยอมแต่งกับหลิวจวินหย่ง ทั้งยังเคยมารับจ้างทำงานชั่วคราวที่บ้าน

สกุลหลิวหลายครั้ง หลังเกิดเหตุ คนสกุลหลิวก็จับนางมัดไว้ บอกว่านางเป็นคนฆ่า”

“เงินอวินเยว?” ฉือเย่ไปเอ่ยขึ้นด้วยความแปลกใจ “นางต้องแต่งเป็นอนุของหลิวจวินหยงงั้นหรือ จะเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร”

“มีสิ่งใดไม่เหมาะหรือ” มือปราบตกตะลึง ก่อนจะนึกได้ถึงฐานะตัวตนของฉือเย่ไป “เป็นไปได้หรือไม่ขอรับ ว่าสตรีผู้นี้เป็นนางโจร หรือไม่ก็พวกต้มตุ๋นฉ้อโกง”

“มิใช่หรือ” ฉือเย่ไปมองแม่นางผู้อ่อนเยาว์นางนั้นเงียบๆ “ในทะเบียนราษฎรมีบันทึกไว้ ว่าเจ็ดปีก่อนอวินเยวแห่งสกุลเงินได้แต่งงานเป็นภรรยาของหลิวเจี๋ยว บุตรชายคนเล็กของสกุลหลิวแห่งเกาะชิงผิง แล้วบัดนี้นางจะมาแต่งงานกับหลิวจวินหยงได้อย่างไร นางนับเป็นลูกสะใภ้ของหลิวจวินหยงต่างหาก”

เงินอวินเยวเอาแต่ก้มหน้าสั่นเข็มไปทั้งตัว แต่แล้วลู่ๆ นางก็เงยหน้าขึ้นมาถลึงจ้องฉือเย่ไปด้วยสายตาดูดัน

มือปราบคาดไม่ถึงว่าบุคคลผู้นี้จะมีความจำตึงน่าตกใจถึงเพียงนี้ พวกเขาต่างตะลึงงันไปชั่วขณะ

ในจังหวะนี้เองก็มีเสียงซื่อหมาเฟิงดังมาจากด้านหลัง “ไม่ใช่คดีฆ่าชิงทรัพย์”

ฉือเย่ไปรีบหันหลังพลางเดินไปยืนข้างกายเขาทันที “เจ้าพบสิ่งใดหรือ”

“พันทองถูกถอนออกไปจริง” ซื่อหมาเฟิงขมวดคิ้ว เขาระตะกุ่มมุ่มปาก “เจ้าโจรปลอมนี้ทำได้ดีมาก น่าเสียดายตอนลงมือมีอาจเก็บซ่อนความคิด เจ้าดูสิ ตอนที่เขาตรกรถอนพันทองออกไป เขาได้ทำลายแหงือกและลิ้นของหลิวจวินหยงด้วย รอยมีดลึกมาก เอ็นลิ้นก็ถูกตัดขาด”

“การทำให้พิการแล้วฆ่า ส่วนใหญ่เป็นการแก้แค้นเพื่อระบายโทสะ” ฉือเย่ไปกระซิบ “ผู้เสียชีวิตรายนี้กับโคมนหน้าคนนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกัน”

“มีเลือดหยดอยู่บนพู่โคมนหน้าคน ในที่เกิดเหตุนอกจากศพนี้จะยังมีเลือดจากไหนที่ทำให้พู่นั้นเปียกชุ่มได้อีก” ซื่อหมาเฟิงดึงผ้าคลุมกลับไปใหม่อย่างระมัดระวัง “นี่ไม่ใช่สองคดี พี่มือปราบ ข้าคาดว่าฆาตกรที่สังหาร

หลิวจวินหย่งผู้นั้นจะเป็นคนทิ้งโคมหน้าคนไว้”

มือปราบตกตะลึงไปครู่หนึ่ง ก่อนรีบถามว่า “เหตุใดถึงต้องทิ้งโคมประหลาดนั้นไว้ขอรับ”

“ยังไม่ทราบ” ซือหม่าเฟิงส่ายหน้า “เสียไป ทางเจ้าค้นพบสิ่งใดบ้างหรือไม่”

“มีเรื่องแปลกอยู่อย่างหนึ่ง” ฉือเย่ไปพูดเสียงค่อย

จากนั้นสตรีที่นั่งเยียบมาตลอด จู่ๆ ก็เอ่ยปากพูด

“ไม่เห็นแปลกเลย” นางมีสีหน้าสงบเยือกเย็น พลังแค้นเสียงหัวเราะเยาะ “คุณชายผู้ตรงตามท่านนี้ นี่หาใช่เรื่องแปลกอันใดไม่ ข้าเคยแต่งกับอาเจี้ยว แล้วข้าก็แต่งกับหลิวเฟิง ยังมีหลิวจวินฝู บัดนี้ยังจะแต่งกับหลิวจวินหย่งเพิ่มอีกคน”

ซือหม่าเฟิง “...หมายความว่าอย่างไร”

ฉือเย่ไปตกตะลึงไปครู่หนึ่ง ก่อนจะอธิบายให้เขาฟัง “ตามที่สำนักทะเบียนราษฎรได้บันทึกไว้ หลิวเฟิงเป็นพี่ชายคนโตของหลิวเจี้ยว ส่วนหลิวจวินฝูเป็นน้องชายของหลิวจวินหย่ง ซึ่งก็คืออาเล็กของหลิวเจี้ยว แต่ไม่ถูกต้อง แต่งงานเช่นนี้ได้อย่างไร เป็นการแต่งงานที่ผิดกฎหมาย มีหน้าซ้ำยังผิดจารีต”

เมื่อเทียบกับความประหลาดใจของพวกซือหม่าเฟิง ผู้คนบนเกาะซิงผิงที่อยู่เบื้องหลังเงินอวี่นเยว่กลับนิ่งเฉยใจเย็นยิ่งกว่า รวากับไม่รู้สึกรู้ว่าเรื่องนี้ไม่มีอะไรให้น่าประหลาดใจแม้แต่น้อย

“ข้าเกลียดเขา” เงินอวี่นเยว่กล่าวเสริมว่า “แต่ข้าถูกใส่ความ ข้าเป็นเพียงสตรีตัวเล็กๆ จะไปฆาตกรรมตัวโตเช่นนั้นได้อย่างไร”

หากก่อนหน้านี้กล่าวว่า ฉือเย่ไปเพียงมาที่นี้เป็นเพื่อนซือหม่าเฟิง แต่เวลานี้คำพูดของเงินอวี่นเยว่ได้กระตุ้นความสนใจของเขาเข้าอย่างจัง เขาเดินไปตัดเชือกให้เงินอวี่นเยว่ ก่อนจะช่วยพยุงนางลุกขึ้น

“ช่วยเล่าเรื่องราวระหว่างเจ้ากับสกุลหลิวให้ข้าฟังหน่อย” ฉือเย่ไปเอ่ย